

Ruh Çağırma Nedir?

Ruh çağırıldıklarını iddia edenler, bazı gafil ve safdil insanları muhtelif şekillerde aldatmaktadır. Bunlardan en yaygını şudur:

Medyum, yani, ruh çağırılan kişi bir masa üzerine birkaç fincan dizer ve birtakım harfler serer. Güya, çağıracağı ruhun ismini söyler. Biraz sonra fincanda kımıldanmalar başlar, masadan "Tak, tak!.." sesleri yükselir. Bu arada, harfler sağa sola doğru hareket eder. Harflerin kımıldanmasından sözde ruhun suallere verdiği cevapların belirlenmesine çalışılır.

- *Ruh çağırma hadisesinin, gerçekten ruhlarla bir ilişkisi var mıdır?*
- *Medyumların çağırıp konuştuklarını iddia ettikleri, hakikaten ölmüş insanların ruhları mıdır?*
- *Eğer bunlar, ölmüş insanların ruhları değilse, masaya vurarak ses çıkaranlar kimlerdir?*

Önce şunu belirtelim ki, **kâinatta hiçbir şey gayesiz, sahipsiz ve başıboş değildir.** Hiçbir şey kendi hâline bırakılmamış, tesadüfe havale edilmemiştir. Kâinatta canlı-cansız her mahluk bir nizamın esiridir, bir murakabe ve te'sir altındadır. Hiçbir şey, Cenab-ı Hakk'ın koyduğu ihatalı ve şümüllü kanunların hükmünden hariç değildir.

Hem Cenab-ı Hakk'ın, insan ruhunu, mahlukat içinde en müşerref ve en mükerrem bir mahiyette yaratıp, o ruhu yüksek meziyetlerle süslemesi, kâinatı ona teveccüh ettirmesi ve onu kendisine muhatap ve dost olarak seçmesi apaçık gösteriyor ki, onun idaresini ve tasarrufunu, başka ellere teslim etmez. Birtakım sefih cambazlara bırakmaz.

İnsanın kendi cesedi üzerindeki tasarrufu dahi elinde değildir. Mesela, yediği bir lokmanın, boğazından geçtikten sonra, nasıl taksim edildiğini, her azaya ne kadar dağıtıldığını dahi bilememektedir. Kendi iç alemindeki bunca tasarruftan haberi olmayan insanın, ruhlar üzerinde tasarruf dava etmesi ne kadar gülünç bir iddiadır, tarif edilemez.

Yerde ve gökte ne varsa, hepsi Allah'ın tasarrufu altındadır. Binaenaleyh, ruhlar da kendi iradelerine terk edilmemişlerdir. Onlar kendi iradeleriyle, diledikleri gibi hareket edebilselerdi, belki de bir kısmı dünyaya bile gelmek istemeyecek, gelse de gitmek istemeyecekti.

İsra Suresi, 85. ayetinde, "Ruh Allah'ın emrindedir." buyurulmaktadır. Ayet-i kerimede apaçık olarak, insan ruhunun, Allah'ın emrinden geldiği bildirilmektedir. Emr-i İlahi'den gelen bir ruha, hangi kuvvet tesir edebilir ve onda tasarruf sahibi

olabilir?

Yine pek çok ayetlerde, insan ruhunun, ölümden sonra da başıboş bırakılmadığı, ölümlle birlikte muhasebesinin de başladığı beyan edilmektedir. Mesela, Mü'min Suresi, 46. ayette de

"Onlar (kabir içinde kıyamet gününe kadar) sabah ve akşam ateşe arzedileceklerdir."

buyurulmaktadır. Bu ayette de açık olarak, kafirlerin kıyamet gününe kadar azap görecekleri bildirilmektedir. Nahl Suresi 32. ayette ise müminler hakkında şöyle buyurulmaktadır:

"Bunlar (o kimselerdir ki) melekler ruhlarını en iyi hâlde alır. Ve onlara: 'Selam sizin üzerinize olsun. Yaptıklarınızın karşılığı olarak cennete giriniz.' derler."

Ölümden sonraki hâller ve kabir azabı hakkında Hazret-i Resulullah'ın (sav) pek çok hadisleri mevcuttur. Bunlardan birisinde şöyle buyurmaktadır:

"Kabir (herkesin ameline göre) ya cennet bahçelerinden bir bahçe veya cehennem çukurlarından bir çukurdur."

Demek oluyor ki, alemde, her mahluk gibi, ruh da, başıboş değildir. İnsanın ölümünden sonra ruhu, alem-i berzah denilen kabir aleminde daimi bir murakabe ve muhasebeye tabi tutulmakla, bir kahır veya taltife muhatap olmaktadır.

Ayrıca, şunu da belirtelim ki, alem maddeye münhasır olmadığı gibi, ruh da yalnız insana münhasır değildir. Ruhani alemler hadsizdir; o alemlerde yaşayan mahluklar da nihayetsizdir. Nitekim, meleklerin, cinlerin, şeytanların, kısacası ruhani varlıkların sayısını ancak Allah bilir.

Şimdi, bu ruhani varlıkların, "*ruh çağırma*" iddiası ile irtibatlarının olup olmadığını kısaca tahlil edelim:

Ruhani varlıkların en büyük taifesi meleklerdir. Melekler "nurdan" yaratılmıştır. Melekler, Allah'a mutlak itaat ederler, zikir, tesbih, ibadet, marifet gibi vazifelerle

meşgul olur, hiçbir surette asi olmazlar. *O halde, medyumlara haber getirenler melekler olamazlar.*

İnsan ruhlarına gelince, bunlar dörde ayrılırlar

1. Peygamberlerin ve velilerin ruhları.
2. Şehitlerin ruhları.

Bu iki gurup ruhların medyumların ayağına gelmeyecekleri açıktır.

3. Günahkâr müminlerin ruhları:

Bu ruhlar, Allah'a ve ahirete inandıkları hâlde, salih amel işlemeyerek, sefahete düşüp, günahlara daldıklarından, kabirlerinde azaba maruzdurlar. Bunların, medyumların ayağına gelmeleri hiç düşünülemez. Zira, kendi hesaplarını vermekle baş başadırlar.

4. Kâfirlerin ruhları:

Bu ruhlar da kabirde daimi ve şiddetli bir azaba maruzdurlar. İlahi azaba muhatap olan bu ruhları, kim bırakır ki, gelsinler, masaları tıkırdatsınlar?

- *Öyleyse, medyumların irtibat kurmaları neticesinde, gelip masaya vuranlar kimlerdir?*

Bu suale yeterli cevap verebilmek için insanların yaratılmaları ile ilgili hikmetler üzerinde biraz durmakta fayda vardır. İnsan suresinin 2. ayetinde mealen şöyle buyurulmaktadır:

"Hakikat, biz insanı birbiriyle karışık bir damla sudan yarattık. Onu imtihan ediyoruz. Bu sebeple onu işitici ve görücü yaptık..."

Ayetin mealinden açıkça anlaşıldığı üzere, insan bu dünyaya imtihan için gönderilmiştir. Dünya, onun önüne, bir müsabaka yeri olarak açılmıştır. Elmas gibi ruhların, kömür gibi ruhlardan ayrılmaları bu müsabakayı gerektirmektedir. Bu müsabakada iyilerle kötülerin birbirinden ayrılmaları, şeytanların yaratılmasını iktiza eder. Ta ki, şeytanlar beşere musallat olsun, iyilerle kötüler birbirlerinden ayrılınsınlar.

Nitekim, şeytanların hayırdan mahrum ve şer üzere yaratılmış mahluklar oldukları ve insanlara musallat olup, onları iğfal edecekleri Kur'an-ı Kerim'in A'raf suresinin 11-12. ayetlerinde, şöyle beyan buyurulmaktadır:

"Andolsun sizi yarattık, sonra size suret verdik, sonra da meleklerle, secde ediniz dedik. Hepsi secde ettiler. Yalnız iblis etmedi, o secde edenlerden olmadı. (Allah Teala) dedi: 'Ben sana secde emretmiş iken seni alıkoyan nedir?' O da: 'Ben ondan hayırlıyım, beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın.' dedi."

Ayet-i kerimede, iki nokta meselemizle yakından ilgilidir. Birincisi; şeytanların beşere musallat olmasına, ta kıyamete kadar müsaade edilip mühlet verilmesi; ikincisi ise, şeytanların insanlara, önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulabilmeleridir. Bunun için şeytanlar, daima insanların süfli ve hayvani arzularını işletmekte, onları aldatmakta, doğru yoldan saptırmaktadırlar. İğfal yollarından biri demedyumları maskara olarak kullanmaları ve onlara yanlış haberler vererek beşeri ifsat etmeleridir.

Bir ayet-i kerime de şöyle buyrulur:

"Haber vereyim mi size, şeytanlar kimin üzerine inerler? Vebal yüklenici her bir sahtekâr üzerine inerler. Onlar (şeytanlara) kulak verirler ve ekseri yalan söylerler." (Şuara, 26/221-223)

Evet, çağırıldığı zaman gelenler ve medyumların masalarına vurarak ses çıkaranlar, şeytanlar ile cinnilerin fasık olan kısımlarıdır.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri bu konuda şunları söylemektedir:

"Bu mes'ele, felsefeden ve ecnebiden geldiği için ehl-i imana çok zararları olabilir. Ve çok su'-i istimalata menşe' olmakla beraber içinde bir doğru olsa on yalan karışıyor. Çünkü, doğruyu ve yalanı tefrik edecek bir mihenk, bir mikyasa olmadığından, ervah-ı habise ve şeytana yardım eden cinnilerin bu vesile ile hem onun ile meşgul olanların kalbine ve hem de İslamiyet'e zarar vermek ihtimali var. Çünkü maneviyat namına Hakaik-ı İslamiye'ye ve akide-i umumiyyeye muhalif ihbarat oluyor. Ervah-ı habise iken kendilerini, ervah-ı tayyibe zannettirip belki, kendilerine bazı büyük veliler namını verip İslamiyet'in esasatına muhalif sözlerle zarar vermeye çalışabilirler. Hakikati tağyir edip, safdilleri tam aldatabilirler." (Nursi, Emirdağ Lahikası)

Mevzu ile ilgili olarak, Mevlana'nın şu mısralarını da nakledeyim:

"Cin insana galip gelir ve ona musallat olursa, insandaki insanlık sıfatı kaybolur."

"Her ne söylese, onu cin söylemiş olur. İster bu baştan, ister öbür baştan, hakikatte söz cinnindir."

"Böyle bir zamanda insanın kendi benliği gitmiş, tamamıyla cin hakim olmuştur."

Cinlerin insanlara musallat olmaları hususunda Ebu Hüreyre (ra) demiştir ki,

"Nebiy-i Ekrem (sav) bir gün buyurdu ki,

'Cin (taifesinden) bir ifrit dün gece namazımı bozdurmak için bana ansızın hücum etti. (Lakin) Allah (beni galip getirip) ona istediğimi yapmaya fırsat verdi. Sabah olunca hepiniz onu görüp seyredesiniz diye mescidin direklerinden birine bağlamak istedim. Fakat Süleyman bin Davud (as)'ın: 'Ya Rab, beni mağfiret et ve benden sonra kimseye nasib olmayacak bir mülkü, bana bağışla.' demiş olduğu hatırıma geldi de ifriti köpek gibi kovdum.'

Babanzade, bu husustaki açıklamalarının ilk kısmında, mahlukat nevilerinin sayılarını bilmenin ancak Allah'a mahsus olduğunu ifade eder ve hayat sahibi mahlukların, yalnız insan ve hayvanlar olmadığını belirtir. Bu iki taife dışında, melek ve cin gibi latif mahlukların da bulunduğunu, Peygamberimizin ihbarı yanında, asfiyanın da şahadetlerini delil göstererek beyan eder ve şu bilgilere yer verir:

"Cinler, insanlar gibi yeryüzünde yaşarlar. Kâfir ve müminleri vardır. Değişik şekil ve kılıklara girebilirler. Melek ve cinlerin varlıkları Kur'an'ın beyanı ve Peygamberimizin ihbarıyla sabittir."

Ahmed Naim Bey, medyumların, elleri değmeden, sandalyelerin havada dolaşmalarının ve fincanların masa üzerinde kıpırdanmalarının cin ve şeytanlar tarafından yapıldığını belirtmektedir.

İlave bilgi için tıklayınız:

[- Ruh Çağırarak.](#)